

B. K.-Né Édesanyjával

Ez a kép az 1960-as évek végén készült. Édesanyámmal a Népszínház utcai lakásban vagyunk lefényképezve. Anyukám 1902-ben született, Tiszabőn. Békés természetű, szép asszony volt. Fekete, kis gömbölyű, de szép. 1923-ban jött fel Pestre. A nagymamám egyik lánytestvérének a Dob utca környékén volt egy étkezdje, és oda hozták fel anyut. Van egy édes családi mendemonda, ami jól mutatja, milyen egyszerű volt anyu, amikor vidékről felkerült. Még soha nem volt moziban, ezért a nagynénje elvitte. Rajta kívül mindenki ült, és anyám csak állt. A nagynénje megkérdezte: 'Miért nem ülsz le?' Mire azt mondta: 'Hova üljek, hát nincsen székem!'. A szüleim úgy ismerkedtek meg, hogy bemutatták őket egymásnak. 1923-ban esküdtek a Rumbach Sebestyén utcai templomban. Én 1926-ban születtem. Az öcsém három évvel később, 1929-ben. Nem tudom, hogy az édesapám mikor és miért nyergelt át a kereskedelemre, az eredeti szakmája géplakatos volt. Mire én megszülettem, a szüleim már kereskedők voltak, és edénnyel foglalkoztak. A Népszínház utcában volt az üzletünk. Zománcedényt, vasárut, üveget és porcelánt árultunk. Nem volt nagy az üzlet, de raktár is tartozott hozzá, ahol az árut tárolták. Kirakata is volt. Nem álltunk rosszul, négy alkalmazottunk és egy teherautónk is volt, amivel a szüleim vásárra jártak. Anyu vezette a háztartást, és segített apunak. Anyu is ment apuval, szóval mindketten szerezték az árut. Apu zománcedényt árult a vásárokon. Amikor 1936-ban itt, a házban nyitottak egy üzletet, anyu is árult. És apu járt -- mert volt sofőr -- a vásárokra. A szüleim nem nagyon jártak össze senkivel a családon kívül. Nem sok idejük volt. Sokszor éjjel kettőkor keltek fel, és mentek dolgozni, attól függően, hogy hol, milyen távolságra volt a vásár. Akkor hazajöttek, lepakoltak. Néha, amikor a szüleim elfoglaltak voltak, jött egy lány, aki vigyázott rám és a testvéremre. Előfordult, hogy nálunk is aludt. Nem voltunk vallásosak, de a nagyobb ünnepeket megtartottuk. Az ünnep nálunk azt jelentette, hogy az üzlet be volt zárva, és ünnepi vacsora volt. Anyám péntek este gyertyát gyújtott, de szombaton nem zártunk be. A bárheszt mindig apám vágta fel. Ünnepi ebéd és vacsora csak Ros Hásánákor volt. Azon a napon anyám imádkozott, és elment a Dohány utcai templomba. Arra nem emlékszem, hogy apám templomba ment volna. Jom Kipurkor böjtöltünk. A vasárnap volt általában véve az egyetlen, amikor együtt volt a család. Szép nagy család voltunk. Vasárnaponként a nagymamám testvérénél jött össze a család. Vasárnap délelőtt apám mindig elment a Mienk

Kávéházba, ami a Bérkocsis utca és a [József] körút sarkán volt. Az egy nagy kávéház volt, nyomdászok, kávések, mind összejöttek délelőtt, kártyáztak és beszélgettek. Délben apu hazajött ebédelni, és délután átmentünk a P. néniékhez, ahol mindenki összejött, aki Pesten élt. Ott éltük az életünket, gyerekek és a felnőttek. Ez olyan jó volt. Sajnos a második világháború után ez megszűnt. De addig ez egy olyan élmény volt, ami tényleg felejthetetlen, mert kellemes volt, és az ember érezte a családi összetartozást.